

GENEZIS

A legelső napon talán a boltozatok
fényén, sötétségén,
esték és reggelek létrejöttein –
a létezés alapkövein elmélkedett,
aztán állhatatos munkához fogott.

Még mielőtt a második napon
létrehozta a boltozatokat,
az egymást cáfoló szférák vizeit,
fogta magát és elgondolkodott,
aztán sorompót emelt a két szint közé.

Még mielőtt a harmadik napon
újra színre lépett, már tudta,
hogy terjed a tét, zuhan, emelkedik,
mert föld kell és színes életelemek,
kiszámíthatatlan fenyegetettség.

Még mielőtt a negyedik napon
megérezte volna, hogy mi a magány,
elhatározta, hogy összevissza
szórja a mértani alakzatokat,
a zagyvaság precíz változatait.

Még mielőtt az ötödik napon
eldöntötte, hogy az egek, a vizek,
a lebegések és a szárnyalások,
az összetartozások úgy általában
olyanok, mint az elsősegély – lépett.

Még mielőtt a hatodik napon
megérezte, hogy nincs visszaút,
nyargalások és rohanások lesznek,

kényszerű hatalmak, határidő,
állatokat faragott és embert.
Kürtőkalapok izgó-mozgó tánca,
fűzők, harisnyakötők körvonalai,
libabőrös, lángoló testek,
kényszerű távozás, lőtt sebek
festették vörösre a hajnali eget,
megírta a végrendeletet.
Ez volt a sakk és a matt,
félredobta a faragott szenteket,
megszerkesztette a spontán korhadást,
az elháríthatatlan, ocsmány enyészetet.

A hetedik napon keresztfát szegecselt,
millió kérdés nyüzsgött körös-körül,
egyetlen koherens választ sem kapott,
megvakult, elcsendesedett,
félbeszakította meddő ténykedéseit,
migrén gyötörte, az elcsigázott,
málhás idegrendszer is kiakadt.
Megpihent, megsemmisült.

VELÖNTÁJNSZ – VISSZAJÁTSZÁS

Közelgett a nyárelő, a kikelet,
minden rossz hírű lakónegyed
csábította a szagos testeket,
tisztogatta őket, mint bejáratok
kockaköveit a dolgos házmesterek.
Az ágas-bogas, izgága érzelem
kaput nyitott, befészkelte magát
agyakba, szívekbe, lábak közé,
akár a felhevült balsors, a vásott ragály.
Mit sem ért a tiltás, a recesszió,
fabatkát értek a példabeszédek.

Még a kislányok is megszöktek, elnapolták
a jellegzetes, házi rendszabályt,
elburjánzottak a téren, a folyó partjain,
mint a tűzvész, a tömegpusztítás,
megfojtottak diszkót és csehót,
makulátlan, ártatlan arccal
csókolóztak a villanyoszlopokkal,
el- és leszívtak füvet, fát, füstöket,
imbolygó falloszt és acélviperát.
Csak a már elnyűtt özvegyasszonyok
csurrantak-cseppentek zaklatottan
antik bútorok labirintusában,
konyhák ketrecében,
mint eldugult vízcsapok.
Ostromállapot volt – vijjogtak a mentők,
frissen tatarozott falak tövében
lihegett a lázas vérmérséklet,
szeretkeztek a hősi halottak.